

[Handelsministeren.]

Efter saaledes at have lettet mit Hjerte skal jeg paa ny takke Udvalget for dets udmærkede Arbejde. Jeg er glad ved, at vi er naaet til den Enighed, vi er naaet til, idet jeg haaber, at selv om disse Ændringsforslag ikke er helt, som jeg kunde ønske dem, har de dog ikke ændret Aktieselskabslovsforslaget saaledes, at det ikke kan siges i det store og hele alligevel at være godt. Og de Smaaskøvheder, der findes, vil i hvert Tilfælde for nogles Vedkommende efterhaanden svinde derved, at de paagældende Bestemmelser kun skal gælde til en vis Tid, hvorefter disse Undtagelser falder bort. Jeg anbefaler i hvert Tilfælde de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse og dermed naturligvis ogsaa hele Lovforslaget, efter at Ændringsforslagene er vedtaget.

Ordføreren (Stensballe): Det er klart, at naar der skal opnaas Enighed, hvor der var Uenighed, maa der vises nogen Resignation fra begge Sider. Det er jo ogsaa det, der er sket ved, at man er naaet til Enighed om de foreliggende Ændringer. Men det forbavser mig, maa jeg sige, i nogen Grad, at den højtærede Minister har villet give Udtryk for de Betæneligheder, han nærede derved, navnlig naar det som her, i nogle Henseender i alt Fald, er Betæneligheder, som jeg ikke synes er godt underbyggede. Jeg ser mig derfor nødsaget til at svare den højtærede Minister paa en Del af den Kritik, som han, efter at han dog helt og fuldt har tiltraadt samtlige Ændringsforslag, har fremsat.

Jeg skal først omtale Ændringsforslag Nr. 1 til § 14. Jeg vil derom sige, at hvis den højtærede Minister vilde have gaaet med til de 10 pCt. i Landstingets Affattelse, tror jeg, at det havde været uhyre let at opnaa Enighed i Udvalget uden den anden ændrede Bestemmelse. Men paa den Foranledning, der nu er givet af den højtærede Minister, vil jeg tillade mig at indkalde Udvalget mellem anden og tredie Behandling for at tage dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse. Vi har jo ment, at Landstingets Formulering i Fjor var den bedste, men den har den højtærede Minister ikke villet gaa ind paa før i Dag.

Der er til § 42 flere Ændringsforslag; jeg ved ikke rigtig, hvilket det er, den højtærede Minister er saa betænkelig ved. Det kan dog formentlig ikke være Ændringsforslag Nr. 4, som retter en Fejl, der er indløbet i Folketinget. Den Re-

daktion, som, efter hvad der er sagt mig, Folketingets Udvalg er enig om, er netop den, der staar her. Det er ogsaa erkendt fra Ministerens Side, at der maatte være Tale om en Opskrivning og ikke om Af-skrivning, saaledes som der staar i Lovforslaget. Som Sætningen er affattet, er den i alt Fald uklar, hvis man ikke ligefrem kan betegne den som meningsløs. — Med Hensyn til Ændringen under Nr. 5 til § 42 har jeg faaet den Opfattelse, at Ministeren var enig i, at der ikke knytter sig nogen offentlig Interesse til Angivelsen af Kautitioner og Garantiforpligtelser, naar der er fuld Dækning; men det er maaske den Ændring, Ministeren er noget betænkelig ved? Vi havde oprindeligt foreslaaet, at der skulde staa „udækkede“. Ændringen er nu formuleret saaledes, at den højtærede Minister selv har kunnet gaa med til den.

Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 7. Derom kan jeg sige, at vi i Udvalget i og for sig var af samme Opfattelse som den højtærede Minister, at der ikke var noget at sige til, at Bestyrelsesmedlemmer ikke maatte faa mere end en vis begrænset Del i Tantieme under disse Forhold — hvor stor den skulde være, kunde vi tale om. Men vi var af den principielle Opfattelse, at Direktører og Funktionærer ikke burde komme ind herunder, navnlig ikke Funktionærer, der jo maatte omfattes af Bestemmelsen, saaledes som den var formuleret. Jeg vil gerne tilføje, at hvis Bestemmelsen var blevet opretholdt, kunde den lige saa vel komme til at virke mod en Konsolidering som for en Konsolidering, thi saaledes som den nu er formuleret, er der større Adgang til at give højere Tantieme og mindre Løn, og i et Aar, hvor det er gaaet daarligt for et Aktieselskab, er der en økonomisk Fordel ved netop denne Lønningsmaade. Man vilde let have faaet en Lønningsform, hvorved Lønnen var blevet højere og der ikke vilde være blevet henlagt saa meget til Reservefonden, som ønskeligt kunde være.

Den højtærede Minister gjorde ogsaa nogle Bemærkninger til Ændringsforslaget under Nr. 8. Der synes jeg, den højtærede Minister gjorde sig skyldig i nogen Fejltagelse. Kravet om to Underskrifter kan man jo ikke mene er fyldstgjort ved en Parafering. Jeg har aldrig kunnet opfatte en Parafering som en Underskrift, og det tror jeg ogsaa er den almindelige Opfattelse. Men selv om vi ser bort fra dette, nærer jeg den Overbevisning, at de Misligheder, der er begaaet, lige saa vel kunde